ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 30 MEI 1973 [1]

Giuseppe Drescig
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 49-72

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Tot aanstelling bevoegd gezag — Bevoegdheden — Uitoefening — Modaliteiten — Verdeling van werkzaamheden — Afwijkingen — Subdelegatie — Toelaatbaarheid — Voorwaarden*
   (Besluit van de Commissie van 26 februari 1971, art. 5)
2. *Ambtenaren — Tuchtregeling — Procedure — Handelingen — Ondertekening door de voorzitter van de tuchtraad — Toelaatbaarheid*
   (Statuut van de ambtenaren, bijlage IX, art. 8 en 9)

1. Subdelegatie of afwijking van de criteria welke de Commissie bij besluit van 26 februari 1971 voor de verdeling der werkzaamheden binnen haar diensten heeft vastgesteld, kan slechts tot nietigheid van een handeling der administratie leiden wanneer daardoor afbreuk dreigt te worden gedaan aan een der waarborgen welke het Statuut de ambtenaren toekent of aan de regelen van behoorlijk bestuur op het stuk van het personeelsbeheer.
2. Ondertekening van de verschillende met de tuchtprocedure verband houdende stukken door de voorzitter is te beschouwen als de normale uitoefening van diens prerogatieven met inbegrip van de bevoegdheid te verklaren dat de procedure volgens de voorschriften is verlopen en aan de handelingen van de raad een authentiek karakter te verlenen.

In de zaak 49-72

G. Drescig, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, ten deze vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van J. Mersch, advocaat aldaar, 11a, boulevard Prince Henri,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur L. de la Fontaine, als gemachtigde, domicilie

1 — Procestaal: Frans.

gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur, E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

betreffende een verzoek om nietigverklaring van het ten aanzien van verzoeker genomen schorsingsbesluit en van de tuchtprocedure welke daaraan is voorafgegaan,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (TWEEDE KAMER),

samengesteld als volgt: P. Pescatore (rapporteur), Kamerpresident, M. Sørensen en A. J. Mackenzie Stuart, Rechters,

Advocaat-Generaal: A. Trabucchi,
Griffier: A. Van Houtte,

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten kunnen worden samengevat als volgt:

De heer G. Drescig, van Italiaanse nationaliteit, is op 16 mei 1967 als bode, verbonden aan de telexdienst, bij de Commissie, directie „huishoudelijke dienst en gebouwen", in dienst getreden.

Op 1 februari 1971 werd hij als telexist vast aangesteld in de rang C 3, tweede salaristrap.

Op 9 december 1971 richtte een ambtenaar van de afdeling „aanwerving" zich tot de directeur Personeelszaken der Commissie met een rapport betreffende de wijze waarop een daarin genoemd persoon als ambtenaar ad interim in dienst was genomen.

Daaruit bleek dat Drescig zich — met medeplichtigheid van een andere ambtenaar der Commissie, R. de Greef — door voormelde persoon een som geld had doen uitbetalen om haar bij de Commissie in dienst te doen treden.

Op 20 december 1971 is er op last van de directie van het beveiligingsbureau der Commissie door een ambtenaar van dat bureau een rapport uitgebracht naar aanleiding van een enquête naar de gedragingen van De Greef en Drescig.

Op 21 december 1971 deed de directeur van het bureau dit rapport aan de directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer toekomen; in een begeleidende nota wees hij erop dat de heer Drescig zich zijns inziens aan bedrieglijke handelingen, bedrog en gebruikmaking van bedrog had schuldig gemaakt, waar-

bij zijn hoedanigheid van ambtenaar der Commissie als strafverzwarende omstandigheid werd aangemerkt.

Op 4 januari 1972 is het hoofd van de afdeling „individuele rechten" der Commissie, ter uitvoering van een hem op 22 december 1971 door de directeur Personeelszaken verstrekte opdracht, ingevolge artikel 87 van het Statuut van de ambtenaren tot het verhoor van de heer Drescig overgegaan.

Op 11 januari 1972 heeft de directeur Personeelszaken, als tot aanstelling bevoegd gezag, het geval-Drescig overeenkomstig artikel 1 van bijlage IX van het Statuut aan de tuchtraad voorgelegd.

Bij een hem diezelfde dag medegedeeld besluit van de directeur Personeelszaken van 11 januari 1972 is hij met inhouding van de helft van zijn basissalaris per 12 januari 1972 geschorst — zulks volgens artikel 88 van het Statuut —.

De tuchtraad kwam bijeen op 28 februari, 29 februari, 6 maart en 7 maart 1972 en heeft toen Drescig, bijgestaan door zijn advocaat, De Greef en verschillende getuigen gehoord.

Op de laatste vergadering van de tuchtraad, gehouden op 7 maart 1972, heeft deze een met redenen omkleed advies uitgebracht volgens hetwelk de heer Drescig ware te straffen met ontslag en intrekking van recht op ouderdomspensioen.

Dit advies is op 16 maart 1972 aan de directeur Personeelszaken toegezonden.

Op 5 april 1972 werd Drescig overeenkomstig artikel 7, derde alinea, van bijlage IX van het Statuut door de directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer der Commissie gehoord.

Deze heeft bij besluit van 14 april 1972, dat op 15 april ter kennis van de betrokkene is gebracht, vastgesteld dat Drescig in twee gevallen betaling van 12 000 Belgische franken had verlangd om iemand die niet bij de Commissie werkzaam was te helpen om aldaar te worden geplaatst; dat hij die bedragen — in het eerste geval door tussenkomst van De Greef en in het tweede geval rechtstreeks van betrokkene — heeft ontvangen; dat Drescig in het eerste geval door verschillende manoeuvres (verzending van een oproeping voor een fictief vergelijkend onderzoek, gesteld op papier met briefhoofd van de Commissie en voorzien van een „krabbel" — waardoor het kon lijken dat de oproeping door het bevoegde gezagsorgaan was getekend —; het afspreken van een denkbeeldig onderhoud met de directeur van de dienst der Commissie) heeft getracht betrokkene op de mouw te spelden dat hij werkelijk te zijnen behoeve — om zijn indienstneming te vergemakkelijken — werkzaam was; dat hij aldus misbruik heeft gemaakt van zijn ambtelijke hoedanigheid, immers twee niet bij de Commissie werkzame personen heeft doen geloven dat zij via betaling van een geldsom door de Commissie in dienst konden worden genomen; dat hij daardoor zeer ernstig aan de goede naam van de Commissie afbreuk heeft gedaan; dat het feit dat hij nadien tot terugbetaling van de ontvangen geldbedragen is overgegaan en dat zijn werk op de dienst door zijn meerderen bevredigend wordt geacht de te zijnen laste aangenomen feiten niet minder ernstig maakt; dat die feiten, tezamen bezien, ernstige overtredingen inhouden van de verplichtingen welke volgens het Statuut, met name de artikelen 11, eerste alinea, en 12, eerste alinea, op een ambtenaar rusten.

De directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer vond hierin aanleiding Drescig met intrekking van zijn recht op ouderdomspensioen per 1 mei 1972 te ontslaan.

II — De procesvoering

Overwegende dat Drescig op 14 juli 1972 het onderhavige beroep heeft ingesteld;

dat de schriftelijke procedure een normaal verloop heeft gehad;

dat het Hof (Tweede Kamer) bij beschikking van 27 oktober 1972, op rapport

van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal gehoord, heeft besloten het onderhavig beroep en het onder nr. 46-72 ingeschreven beroep van de heer De Greef krachtens de artikelen 43 en 95 van het Reglement voor de procesvoering voor de mondelinge behandeling te voegen;

dat het Hof (Tweede Kamer), de Advocaat-Generaal gehoord, heeft besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan;

dat de zaak door partijen ter terechtzitting van 22 maart 1973 is bepleit;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 5 april 1973 zijn conclusie heeft genomen;

III — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage:

— nietig en van onwaarde te verklaren het op 14 april 1972 genomen besluit tot tuchtrechtelijk ontslag, met alle gevolgen rechtens, met name betaling van het na de schorsing per 12 januari 1972 verschenen salaris cum annexis;

— de gehele tuchtprocedure nietig te verklaren;

— de wederpartij in de kosten te verwijzen;

dat de *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoeker in de kosten te verwijzen;

IV — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

1. Schending van artikel 5 van het besluit van de Commissie van 26 februari 1971 en van artikel 87, tweede alinea, van het Statuut

Verzoeker wijst erop dat de tuchtprocedure volgens artikel 87, tweede alinea, van het Statuut wordt ingeleid op initiatief van het tot aanstelling bevoegd gezag, „nadat de betrokkene is gehoord". Volgens artikel 5 van het besluit van de Commissie van 26 februari 1971 met betrekking tot de uitoefening van de volgens het Statuut van de ambtenaren aan het tot aanstelling bevoegd gezag toekomende bevoegdheden worden deze, voor zover berustende op artikel 87, tweede alinea en volzin, van het Statuut (voorafgaande ondervraging en inleiding der tuchtprocedure) ten aanzien van ambtenaren in de categorieën C en D uitgeoefend door de directeur Personeelszaken. Deze heeft evenwel in casu een andere ambtenaar met het verhoor van verzoeker belast. Zodanige delegatie is echter volgens verzoeker onrechtmatig, immers kennelijk in strijd met het besluit van de Commissie zelve — dat zij heeft te eerbiedigen —. In het besluit van 26 februari 1971 wordt de ondervraging waarmede een tuchtprocedure begint opgedragen aan een ambtenaar van hoge rang; men wilde vermijden dat zulk een belangrijke handeling zou kunnen worden verricht door subalterne ambtenaren en dat (beweerdelijk gedane) bekentenissen onder twijfelachtige omstandigheden zouden worden verkregen. Dat dit besluit is geschonden houdt niet slechts een vormfout, doch een procedurefout in; op tuchtrechtelijk gebied is zulk een fout van wezenlijk belang en maakt zij de gehele procedure onrechtmatig.

De *Commissie* betoogt dat artikel 87, tweede alinea, van het Statuut en vergelijking met artikel 7, derde alinea , van bijlage IX leert dat de aan een tuchtprocedure voorafgaande ondervraging niet noodzakelijkerwijze door het tot aanstelling bevoegd gezag zelf behoeft te geschieden. Het Hof heeft dit beginsel erkend in zijn arrest van 11 juli 1968 (zaak 35-67, Van Eick t. Commissie, Jurispr.

XIV, blz. 462); trouwens, ook verzoeker zelf aanvaardt het.

Volgens artikel 1 van het besluit van de Commissie van 26 februari 1971 behelzen de volgende artikelen de voorwaarden voor het uitoefenen der bevoegdheden welke het Statuut aan het tot aanstelling bevoegd gezag toekent. Sommige handelingen worden aan dit gezag zelf voorbehouden, andere kunnen van de administratie uitgaan. De voorafgaande ondervraging van artikel 87, tweede alinea, is echter niet aan het tot aanstelling bevoegd gezag voorbehouden; in artikel 5 van het besluit van 26 februari 1971 heeft men het alleen maar aan de directeur Personeelszaken willen overlaten of er al dan niet tot een voorafgaande ondervraging moet worden overgegaan; hij is geenzins zelf tot dat verhoor verplicht. Deze uitlegging is in overeenstemming met 's Hofs arrest in de gevoegde zaken 27 en 30-64 (Fonzi t. Commissie, arrest van 8 juli 1965, Jurispr. XI, blz. 706).

Door de voorafgaande ondervraging van verzoeker op te dragen aan een afdelingshoofd, een ervaren ambtenaar die al vele jaren is belast met de leiding van de afdeling „individuele rechten" en op grond van zijn anciënniteit geroepen is hem bij verhindering te vervangen, heeft de directeur Personeelszaken niet in strijd gehandeld met letter of geest van de bepalingen welke ten onrechte geschonden worden geacht.

In ieder geval is schending van artikel 87, tweede alinea, geen wezenlijke vormfout, welke zowel het advies van de tuchtraad als het ontslagbesluit onrechtmatig maakt.

2. De kwalificatie der feiten

Verzoeker merkt op dat de — onrechtmatiglijk — met de voorafgaande ondervraging belaste ambtenaar de strafrechtelijke kwalificaties der aan verzoeker verweten feiten, zoals die in de processen verbaal van de ambtenaren van het beveiligingsbureau voorkomen, tot de zijne heeft gemaakt. Daarmede heeft hij zich een rechtsmacht aangematigd welke alleen aan de strafrechter toekomt. Deze — onjuiste — kwalificaties zijn weer overgenomen in het rapport dat de directeur Personeelszaken tot de tuchtraad heeft gericht; omdat zij telkens weer opduiken hebben zij de meningsvorming van de tuchtraad en van de ambtenaar die tot ontslag besloot beslissend kunnen beïnvloeden.

Het advies van de tuchtraad van 7 maart 1972 en het ontslagbesluit van 14 april 1972 moeten derhalve, met alle gevolgen rechtens, worden nietigverklaard.

De *Commissie* wijst erop dat het niet in de bedoeling van de rapporteurs heeft gelegen aan de feiten een strafrechtelijke kwalificatie te geven — aan de gebezigde termen komt in het dagelijks spraakgebruik een andere betekenis toe —.

Verzoeker heeft trouwens gedurende de gehele tuchtprocedure de juistheid der litigieuze kwalificaties kunnen betwisten. Zij komen noch in een advies van de tuchtraad noch in het ontslagbesluit voor; daarin zijn alleen de feiten in aanmerking genomen en is nagegaan of ze een in de uitoefening van het beroep begane onrechtmatige daad behelsden die tot een tuchtmaatregel kan leiden.

3. Schending van de artikelen 8 en 9 van bijlage IX van het Statuut

Verzoeker brengt in herinnering dat de tuchtraad volgens artikel 4 van bijlage II van het Statuut bestaat uit een voorzitter en vier leden, terwijl de voorzitter volgens artikel 8 van bijlage IX behalve in procedurekwesties of bij staken der stemmen geen stemrecht heeft en het door de tuchtraad met meerderheid van stemmen uit te brengen met redenen omkleed advies over de tuchtmaatregel die zijns inziens naar aanleiding van de ten laste gelegde feiten moeten worden genomen, volgens artikel 9 dier bijlage door alle leden van de tuchtraad wordt ondertekend.

Uit deze bepalingen blijkt dat het Statuut onderscheid maakt tussen de voorzitter en de leden van de tuchtraad, en wel met name in dier voege dat de voorzitter

geen lid van de raad is en derhalve het met redenen omkleed advies niet ondertekent. Dat de voorzitter geen stemrecht heeft is logisch: de raad is paritair samengesteld uit twee maal twee ambtenaren, voorgedragen door het tot aanstelling bevoegd gezag enerzijds en door het personeelscomité anderzijds.

In casu is het met redenen omkleed advies van de tuchtraad niet slechts door de voorzitter getekend; hij heeft blijkens de processenverbaal der op 6 en 7 maart 1972 gehouden vergaderingen ook actief aan de besprekingen deelgenomen, ofschoon een der situaties waarin het Statuut hem bij wege van uitzondering stemrecht toekent, zich niet voordeed.

Dit houdt schending van de bij de vergaderingen te betrachten pariteit en tevens van een uitdrukkelijk statutair voorschrift in.

De *Commissie* antwoordt dat de ondertekening van het advies door de voorzitter van de tuchtraad alleen dient om daaraan rechtskracht te verlenen; zijn handtekening houdt uiteraard niet het bewijs in dat hij zelf aan het besluit heeft medegewerkt.

De artikelen 8 en 9 van bijlage IX van het Statuut verzetten er zich geenszins tegen dat de voorzitter van de tuchtraad aan de besprekingen van de Raad deelneemt; hij moet die besprekingen leiden en behalve bij staking van stemmen is hem alleen verboden aan de beslissing zelve mede te werken — door zijn stem voor of tegen een voorstel dat de zaak zelf raakt uit te brengen —. In casu waren alle leden van de tuchtraad het zowel over de voorgestelde strafmaatregel als over het met redenen omkleed advies eens, zodat de voorzitter niet behoefde te stemmen — en ook niet heeft gestemd —.

Uit de processen-verbaal van de vergaderingen van de tuchtraad blijkt dat de voorzitter zijn bevoegdheden op generlei wijze is te buiten gegaan. Het middel dat artikel 8 van bijlage IX van het Statuut zou zijn geschonden, mist iedere grondslag.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het beroep strekt tot nietigverklaring van het besluit tot tuchtrechtelijk ontslag, op 14 april 1972 door de directeur-generaal Personeelszaken der Commissie na een tegen verzoeker ingeleide tuchtprocedure genomen wegens laakbare gedragingen, bestaande in misbruik van een openbaar ambt en het verlangen van betaling ener geldsom van personen die een betrekking bij de Commissie wensten te verkrijgen;

2 dat verzoeker, zonder de feiten welke tot de opgelegde tuchtmaatregel hebben geleid te ontkennen, de geldigheid van het genomen besluit betwist omdat er tijdens de tuchtprocedure onregelmatigheden zouden zijn begaan en de feiten onjuist zouden zijn gekwalificeerd;

Hed middel inhoudende schending van artikel 87 van het Statuut en van het besluit van de Commissie van 26 februari 1971

3 Overwegende dat verzoeker erop wijst dat de tuchtprocedure volgens artikel 87 van het Statuut wordt ingeleid op initiatief van het tot aanstelling bevoegd gezag, nadat de betrokkene is gehoord;

4 dat deze ondervraging in het besluit van de Commissie van 26 februari 1971 — met betrekking tot de uitoefening van de volgens het Statuut van de ambtenaren aan het tot aanstelling bevoegd gezag toekomende bevoegdheden — voor ambtenaren van zijn categorie aan de directeur Personeelszaken is voorbehouden;

5 dat de directeur Personeelszaken dit verhoor evenwel aan een andere ambtenaar heeft opgedragen;

6 dat door miskenning van het besluit van 26 februari 1971 ernstig afbreuk zou zijn gedaan aan de rechten der verdediging, aangezien verzoeker niet in het genot is geweest van alle hem door het Statuut toegekende waarborgen;

7 Overwegende dat de tuchtprocedure volgens artikel 87, tweede alinea en volzin, van het Statuut, wordt „ingeleid op initiatief van het tot aanstelling bevoegd gezag, nadat de betrokkene is gehoord";

8 dat het Statuut niet nader regelt op welke wijze en in welke vorm deze ondervraging dient te geschieden;

9 dat volgens artikel 5 van het besluit van de Commissie van 26 februari 1971 — genomen krachtens artikel 2 van het Statuut, volgens hetwelk iedere instelling bepaalt welke gezagsorganen bij haar de bevoegdheden uitoefenen die volgens het Statuut aan het tot aanstelling bevoegde gezag toekomen — bedoelde bevoegdheden, wat betreft de voorafgaande ondervraging bedoeld in artikel 87, tweede alinea en volzin, van het Statuut, ten aanzien van ambtenaren in de categorieën C en D worden uitgeoefend door de directeur Personeelszaken:

10 dat het hier blijkens de systematiek van dit besluit — met zijn gedetailleerde opsomming van functies van zeer onderscheiden belang — veeleer gaat om een verdeling van werkzaamheden binnen de diensten der Commissie dan wel om een strenge toedeling van bevoegdheden in dier voege dat niet-inachtneming tot nietigheid van buiten het betrokken kader vallende handelingen leidt;

11 dat de aard van het besluit van 26 februari 1971 mede blijkt uit de omstandigheid dat de Commissie het niet in het *Publikatieblad* doch in een voor het personeel bestemd informatiebulletin heeft geplaatst;

12 dat het dan ook niet in die zin mag worden uitgelegd dat de mogelijkheid van subdelegatie door de aangewezen ambtenaren steeds en — in bijzondere gevallen — afwijking van de verdelingscriteria van de Commissie a priori zijn uitgesloten;

13 dat subdelegatie of afwijking van deze criteria slechts tot nietigheid van een handeling der administratie kan leiden wanneer daardoor afbreuk dreigt te worden gedaan aan een der waarborgen welke het Statuut de ambtenaren toekent of aan de regelen van behoorlijk bestuur op het stuk van het personeelsbeheer;

14 dat daarvan in casu geen sprake is, aangezien de directeur-generaal Personeelszaken de ondervraging van verzoeker heeft opgedragen aan een daartoe bijzonder gekwalificeerd ambtenaar, te weten het hoofd van de afdeling individuele rechten, behorende tot het directoraat-generaal Personeelszaken;

15 dat bij lezing van het rapport van deze ambtenaar blijkt dat verzoekers zaak diepgaand en onpartijdig is onderzocht en dat daarbij de rechten der verdediging ten volle zijn geëerbiedigd;

16 dat dan ook niet kan worden gezegd dat het verhoor niet volgens de voorschriften heeft plaatsgevonden;

17 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

Het middel behelzende onjuiste kwalificatie der feiten

18 Overwegende dat verzoeker voorts betoogt dat de met de instructie belaste ambtenaren tijdens de preliminaire procedure aan het hem ten laste gelegde feit voortdurend strafrechtelijke kwalificaties — „extorsion" en „escroquerie" — hebben gegeven;

19 dat deze kwalificaties weliswaar door de tuchtraad en door de directeur-generaal Personeelszaken — in zijn besluit van 14 april 1972 — niet zijn overgenomen, doch dat het voortdurend gebruik van deze terminologie de opvatting van de tuchtraad en van de ambtenaar die het ontslagbesluit heeft genomen ongunstig zouden hebben kunnen beïnvloeden;

20 dat derhalve sprake zou zijn van een schending van rechten der verdediging welke tot nietigheid van het advies van de tuchtraad alsook van het ontslagbesluit kan leiden;

21 Overwegende dat niets de in tuchtrechtelijke aangelegenheden bevoegde gezagsorganen belet ter bepaling — c.q. kwalificatie — van aan hun beoordeling onderworpen feiten aansluiting te zoeken bij strafrechtelijke begrippen;

22 dat daarvan, gezien de organieke scheiding tussen tuchtregeling en strafrechtelijke vervolging, geen enkele, voor de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar nadelige, verwarring behoeft te worden geducht;

23 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

Het middel behelzende schending van de artikelen 8 en 9 van bijlage IX van het Statuut

24 Overwegende dat verzoeker voorts de geldigheid van de besprekingen van de tuchtraad in twijfel trekt op grond dat niet alleen het met redenen omkleed advies van die raad door de voorzitter is getekend, doch voorts uit de processen-verbaal zou blijken dat de voorzitter actief aan de besprekingen heeft deelgenomen, ofschoon de voorzitter volgens artikel 8 van bijlage IX van het Statuut behalve in procedurekwesties of bij staking der stemmen geen stemrecht heeft en het met redenen omklede advies volgens artikel 9 alleen door de leden van de raad wordt getekend;

25 Overwegende dat met artikel 8 van bijlage IX is beoogd het paritaire stelsel waarvan men bij de instelling der tuchtraden is uitgegaan behoorlijk te doen werken voor zover de raden op die grondslag tot een meerderheidsbeslissing kunnen komen;

26 dat de voorzitter in dit systeem zijn stem alleen behoeft uit te brengen wanneer de stemmen staken en voorts in procedurekwesties;

27 dat de voorzitter bovendien uit hoofde van zijn hoedanigheid ter verzekering van de normale werking van de tuchtraad over alle noodzakelijke bevoegdheden beschikt;

28 Overwegende dat de voorzitter blijkens de in het geding gebrachte processen-verbaal niet aan de besluitvorming nopens het met redenen omkleed advies heeft kunnen medewerken, aangezien er te dien aanzien bij de leden van de raad eenstemmigheid bestond;

29 dat ondertekening van de verschillende met de tuchtprocedure verband houdende stukken door de voorzitter is te beschouwen als de normale uitoefening van diens prerogatieven met inbegrip van de bevoegdheid te verklaren dat de procedure volgens de voorschriften is verlopen en aan de handelingen van de raad een authentiek karakter te verlenen;

30 dat die handelingen derhalve niet ongeldig worden wanneer daaronder de handtekening van de voorzitter voorkomt;

31 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

32 Overwegende dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement van de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

33 dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

34 dat evenwel volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instellingen wegens beroepen van de personeelsleden der Gemeenschap gemaakt, te haren laste blijven;

Gezien de stukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren, met name artikel 87 en de artikelen 7, 8 en 9 van bijlage IX;
Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, met name de artikelen 69 en 70;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer)

1. **Verwerpt het beroep;**

2. **Verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten drage.**

Pescatore Sørensen Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op dertig mei negentienhonderddrieënzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Tweede Kamer
P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL A. TRABUCCHI

(zie zaak 46-72, blz. 557)